

[Gert Petersen.]

ne stat. Men hvorfor har man så ikke anerkendt den nu, da østtraktaterne var bragt i land?

Den 20. april kom et forslag stillet af socialistisk folkeparti den 15. marts til første behandling her i tinget om forholdet til DDR. Det var et mådeholdent forslag, og det gik ud på oprettelse af statshandelskammer og normalisering af pas- og viseringsbestemmelser samt en positiv dansk holdning i forbindelse med Verdenssundhedsorganisationen. Det var mådeholdent, netop fordi vi også var indstillet på at afvente ratificeringen i Bonn. Vi ville ikke bringe forstyrrelse ind i spørgsmålet om denne ratificering. Men nu har ratificeringen fundet sted, om end, som jeg sagde, under ret så pinlige omstændigheder, men den har fundet sted, den 17. maj var det. Så kunne man vel vente en ændring i Danmarks holdning. Den 15. april, da vi debatterede socialistisk folkepartis forslag, som i mellemtiden havde været til udvalgsbehandling, hvor spørgelysten imidlertid var så stor, at vi ikke kunne nå at blive færdige, afviste udenrigsministeren det med en bemærkning om, at han principielt var enig, men at tidspunktet ikke var inde. Udenrigsministeren sagde, og jeg tillader mig at citere fra sp. 5162:

„Jeg vil gerne slutte med på ny at fremhæve, så stærkt det er mig muligt, at i den meget betydningsfulde og helt afgørende fase, hvori Bonneregeringens østpolitik befinder sig netop i disse uger, vil det uanset det brede ønske, der her i landet næres om en snarlig normalisering af forholdet til DDR, ikke efter regeringens bestemte opfattelse være rigtigt, at der tages noget skridt, som blot i mindste måde vil kunne befrygtes at medvirke til at vælte den konstruktive og løfterige politik, som forbundskansler Willy Brandt langsomt og målbevidst har bygget op for at fremme afspænding og fred i Europa.“

Jeg erklærede mig i nogen udstrækning enig heri dengang. Nu er denne politik imidlertid bragt i hus. Østtraktaterne er ratificeret, Berlinaftalen undertegnes en af de allernærmeste dage. Derfor forekommer det ubegribeligt, at man stadig væk tøver. Ikke alene tøver man; vi andre får en fornem-

melse af, at man formulerer nye betingelser. Man begynder at tale om; at de to tyske stater først må optages i De forenede Nationer, før Danmark kan foretage en anerkendelse. Så må man spørge: hvor lang tid vil det tage? Er det bare et spørgsmål om nogle måneder, som hr. Orla Møller sagde? Jeg står her med et uddrag af et interview med den vesttyske udenrigsminister Scheel i Der Spiegel fra den 24. maj, hvor hr. Scheel bliver spurgt, hvornår optagelse i FN af begge tyske stater kan ventes at finde sted. Han svarer:

„Det bliver nok snarere i 1973.“
Det vil sige, at vi kan risikere at skulle vente i 12-18 måneder på en sådan udvikling. Og det vil igen sige, at vi kan risikere, at regeringen i Vesttyskland skifter hænder, at vi får en helt anden regering i Vesttyskland, med det resultat, at de muligheder, som ligger i situationen i dag, aldeles ikke bliver udnyttet, fordi man af grunde, der er mig ubekendt, tøver fra den vesttyske regerings side og åbenbart også forventer, at alle andre lande skal tøve på samme måde.

Vi ser derimod, at samtidig med denne tøven fra den vesttyske regering, denne tendens til at opstille nye betingelser som forudsætning for optagelse af diplomatisk forbindelse med DDR, ja, så indgår den vesttyske regering selv folkeretlige traktater med DDR, foreløbig kun én, men det er også sensationelt nok.

På hele denne baggrund finder socialistisk folkeparti, at det af hensyn til udviklingen i Europa, af hensyn til sikkerheden og afspændingen i Europa er nødvendigt, at nogle af DDRs og Vesttysklands nabolande på den vestlige side begynder at tage seriøse skridt henimod normalisering af forholdet. Jeg anser det for at være en helt påtrængende udenrigspolitisk opgave, og med dyb beklagelse over for hr. Poul Schlüter og hr. Niels Helveg Petersen, som vist også var inde på det, og deres betragtninger om, at dette folketing ligesom ikke skal blande sig i udenrigspolitik og vedtage dagsordener om udenrigspolitik, med dyb beklagelse over for dem, men i overbevisningen om, at vi befinder os i en afgørende fase i den europæiske udvikling, og at det er nødvendigt, hvis denne fases muligheder skal udnyttes fuldt ud til gavn for os alle, at den